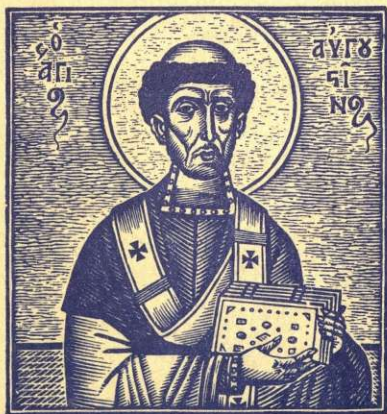

ΒΙΟΣ & ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ
ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΠΠΩΝΟΣ

(354 - 430 μ. Χ.)

(ΙΕ' ΙΟΥΝΙΟΥ)

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ "Ο ΣΤΑΥΡΟΣ,,

ΑΘΗΝΑΙ 1972

ΒΙΟΣ & ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΠΠΩΝΟΣ

(354 - 430 μ. Χ.)

(ΙΕ' ΙΟΥΝΙΟΥ)

ΑΘΗΝΑΙ 1972

ΒΙΟΣ & ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΥΤΟΥΤΙΝΟΥ

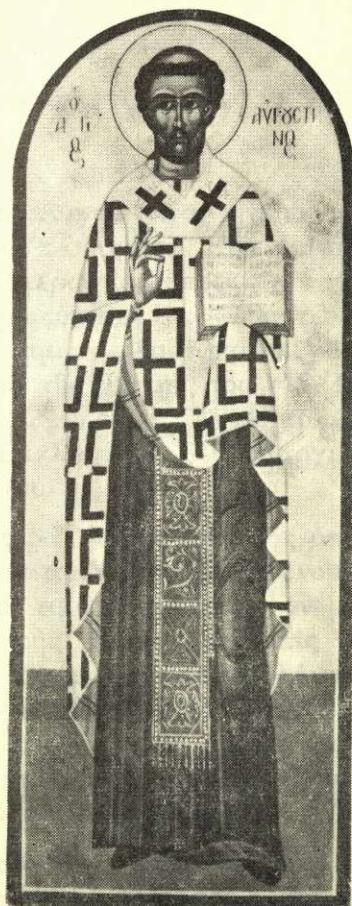
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΤΡΩΟΣ

(324 - 436 π. Χ.)

(ΙΕ' ΙΟΥΝΙΟΥ)

ΑΘΗΝΑΙ 1975

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε ἐπίσης ἐν ἐκ τῶν δέκα μεγαλυτέρων φιλοσοφικῶν πνευμάτων ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Ἐν τούτοις δὲν τιμᾶται ὅσον πρέπει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης του (15 Ἰουνίου) εἶνε εἰς πολλοὺς ἄγνωστος, εἰς δὲ τὸ ἐπίσημον μνηαῖον τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει ἀκολουθία πρὸς τιμὴν του.

Ἡ ἡμετέρα Ἀδελφότης, τῆς ὁποίας ὁ ἱδρυτῆς καὶ προϊστάμενος φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, τιμᾷ ἰδιαιτέρως τὸν μέγαλον τοῦτον Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν μεγάλην μορφήν του ἀφιέρωσε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1969, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐδίδετο «ἀφορμὴ νὰ μελετηθῇ ἡ μεγάλη αὐτὴ μορφή τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ νὰ τιμηθῇ περισσότερο ὑπὸ τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Μὲ χαρὰν δὲ εἶδομεν νὰ μελετῶνται ἰδιαιτέρως ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου ὑπὸ ὁμάδος χριστιανῶν φοιτητριῶν τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀδελφότητος «Χριστιανικὴ Ἑλπίς», ἡ

ὁποία καὶ ἐξέδωκε σχετικὰς ἐργασίας της εἰς εἰδικὸν τεύχος ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰς τὸν ἱερὸν Αὐγουστῖνον — πνευματικὸν συμπόσιον». Ἀλλὰ καὶ Ναὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου ἀνηγέρθη εἰς τὸ ἐν Φλωρίνῃ Ὁρφανοτροφεῖον Θηλέων.

Ἡ παροῦσα ἔκδοσις ἔρχεται νὰ καλύψῃ τὸ κενὸν ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀσματικῆς ἀκολουθίας εἰς τὸν ἅγιον Ἐπίσκοπον τῆς Ἰππῶνος. Εἶχε βεβαίως πρὸ πολλῶν δεκαετιῶν ἐκδοθῇ ἀκολουθία εἰς τὸν ἅγιον Αὐγουστῖνον, ἀλλ' αὕτη καὶ δυσεῦρετος εἶνε καὶ ὄχι πλήρης. Ἀλλωστε ὁ συντάξας αὐτὴν ἐλάχιστα ἐστηρίχθη εἰς τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀγίου. Ἡ παροῦσα ἔκδοσις περιλαμβάνει ἀκολουθίαν, τὴν ὁποίαν συνέταξεν ὁ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ὕμνογράφος μοναχὸς π. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, καὶ παρακλητικὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον συνέταξεν ὁ θεολόγος κ. Παναγ. Φραγκῆκος. Τῆς ἀκολουθίας προτάσσονται σύντομος βιογραφία, στιγμιότυπά τινα ἐκ τῆς ζωῆς του καὶ μία τῶν ὠραιολάτων προσευχῶν του.

Εἶθε ἡ παροῦσα ἔκδοσις νὰ συμβάλῃ εἰς μεγαλυτέραν τιμὴν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, τοῦ ὁποίου ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή ἀποτελοῦν παρηγορίαν διὰ πάντα ἁμαρτωλόν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5ῃ Ἰουνίου 1972

Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολικὴ Ἀδελφότης

«Ο Σ Τ Α Υ Ρ Ο Σ»

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΦΙΟΥ

Ο ἱερὸς Αὐγουστίνος εἶνε ὁ μέγιστος τῶν Πατέρων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐζησεν εἰς τοὺς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἦσαν ἠνωμένοι καὶ ἀπετέλουν τὴν μίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εγεννήθη τὴν 13ην Νοεμβρίου τοῦ 354 εἰς τὴν πόλιν Ταγάστην τῆς Β. Ἀφρικῆς. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Πατρίκιος καὶ διῆγε βίον ἔκλυτον καὶ ἀκόλαστον. Ἡ μήτηρ του ὠνομάζετο Μόνικα καὶ ἦτο εἰς τὸν χαρακτῆρα ἐντελῶς διάφορος τοῦ συζύγου της. Κατήγετο ἐκ χριστιανῶν γονέων καὶ εἶχε βαθεῖαν θρησκευτικὴν πίστιν. Ἀνήκει εἰς τὰς ἡρωίδας ἐκείνας γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἠγωνίσθησαν σκληρῶς διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ προσφέρουν τὰ τέκνα των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Εὐαγγελίου.

Τέκνον λοιπὸν ἐκλύτου πατρὸς καὶ ἁγίας μητρὸς ὁ Αὐγουστίνος. Εἶχε κληρονομήσει δύο κόσμους ἄκρως ἀντιθέτους. Δύο ἀντίθετοι ἔλξεις ἐπάλαιον ἐντός του. Ἡ μία ἦτο ἡ ἔλξις τῆς σαρκός, ἡ ἔλξις τῆς γῆς. Καὶ ἡ ἄλλη ἦτο ἡ ἔλξις τοῦ πνεύματος, ἡ ἔλξις τοῦ Οὐρανοῦ. Ἰσως οὐδεὶς ἄλλος ἠσθάνθη τὴν τραγωδίαν τῆς πάλης αὐτῆς, ὅπως τὴν ἠσθάνθη ὁ Αὐγουστίνος. Ὑπῆρξεν ὁ ἄν-

θρωπος, ὁ ὁποῖος πρὶν ἐγγίση τὸν Οὐρανόν, ἐκυλίσθη εἰς τὸν βούρκον τῆς διαφθορᾶς.

Τὰ νεανικά του ἔτη διήλθε μακράν τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο νέος μὲ σπάνια διανοητικὰ προσόντα καὶ μὲ πλούσιον συναισθηματικὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὰ προσόντα του ἐσπατάλησε διὰ τὴν «σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου», τὸν δὲ συναισθηματικὸν του κόσμον ἐχρησιμοποίησε διὰ νὰ συνδεθῇ μὲ τὴν ἀκολασίαν. Εἶχε πόθον μαθήσεως. Ἀλλὰ συγχρόνως εἶχε καὶ πόθον αἰσθησιακῶν ἀπολαύσεων. Νέος μὲ θερμὴν φύσιν καὶ μὲ ζωηρὰν ροπὴν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἐνεπλάκη ἐκεῖ εἰς τὴν Καρχηδόνα εἰς τὰ δίκτυα τῆς διαφθορᾶς. Μακράν τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἁγίας μητρὸς του, παρεσύρθη εἰς μίαν ζωὴν ἀκόλαστον. Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ἔγινε πατήρ τέκνου, τὸ ὁποῖον ἦτο καρπὸς παρανόμων σχέσεων.

Δὲν ἦτο δὲ μόνον ἡ ἀκολασία εἰς τὴν ὁποίαν παρεδόθη. Παρεδόθη καὶ εἰς τὴν πλάνην. Ἡ νεανικὴ ὑπεροψία καὶ ἡ ἀκόλαστος ζωὴ τὸν ἤμ-πόδιζον νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀπλότητα τῆς Γραφῆς καὶ νὰ δεχθῇ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ψυχὴ του ἀνεζήτει τὴν ἀλήθειαν εἰς συστήματα πλάνης. Τὸ ἔτος 373 μαζὶ μὲ τὸν φίλον του Ὀνω-ρᾶτον ἀσπάζεται τὸν Μανιχαϊσμόν καὶ γίνεται φανατικὸς ὁπαδὸς τούτου. Τὴν περίοδον αὐτὴν συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τινος Ἀλυπίου. Ἡ φιλία αὐτὴ ὑπῆρξε τόσον ἐγκάρδιος, ὥστε ὑπεν-

θυμίζει τὸν ἀδελφικὸν δεσμὸν Βασιλείου καὶ Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ.

**

Β λέπων τις τὸν νεαρὸν Αὐγουστίνον κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, οὐδέποτε θὰ ἐφαντάζετο ὅτι οὗτος θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν ὁπαδὸς τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ ἐραστῆς τῆς ζωῆς τῆς ἐγκρατείας. Καὶ ὅμως! Εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Αὐγουστίνου ἐπανελήφθη τὸ θαῦμα τῆς μετανοίας τοῦ Δαβὶδ καὶ τῆς μεταστροφῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἐκ τοῦ βορβόρου τῆς ἀκολασίας καὶ ἐκ τοῦ σκότους τῆς πλάνης τὸν ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ δυσθεώρητα ὕψη τῆς ἀρετῆς καὶ εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Πῶς; Βεβαίως ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Αὐγουστίνου ἡ στιγμή τῆς ὀριστικῆς μεταστροφῆς. Ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰργάσθησαν πολλοί. Εἰς τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸν ὠδήγησεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ συνεχῶν κλήσεων.

Τὸν ἐκάλεσε διὰ τῶν δακρύων τῆς μητρὸς του... Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Αὐγουστίνος παρυσύρθη, ἡ μήτηρ του Μόνικα δὲν ἔπαυσε νὰ χύνη δάκρυα δι' αὐτόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον γίνει ἀστείρευτοι πηγαὶ δακρύων. Τόσον πολλὰ δάκρυα ἔχυσε διὰ τὸν υἱὸν τῆς, ὥστε ὁ Αὐγουστίνος ὠνομάσθη «τὸ παιδί τῶν δακρύων». Τὰ δάκρυα αὐτὰ ὑπῆρξαν συνεχῆς κλήσις τοῦ Θεοῦ.

Τὸν ἐκάλεσε διὰ τοῦ ἀγίου Ἀμβροσίου, ἐπισκόπου Μεδιολάνων... Τὸ 383 ὁ Αὐγουστίνος ἐγκατέλειψε τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν

Ρώμην. Ἡ μήτηρ του Μόνικα δὲν ἤθελε τὸ ταξίδιον αὐτό. Ἐφοβεῖτο ὅτι ὁ υἱὸς της θὰ παρεσύρετο ἔτι περισσότερον. Ἐν τούτοις ἀπεδείχθη ὅτι ὁπισθεν τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ ἐκρύπτετο τὸ σωτηριῶδες σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Ἐκ τῆς Ρώμης ὁ Αὐγουστῖνος ἦλθε τὸ 384 εἰς Μεδιόλανα (σημερινὸν Μιλάνον), ὅπου διωρίσθη διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς. Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων ἦτο ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος. Τὰ κηρύγματά του προσεῖλκυον πλήθη λαοῦ. Προσεῖλκυσαν καὶ τὸν Αὐγουστῖνον. Τὰ κηρύγματα αὐτά, αἱ συναναστροφαὶ του μὲ πιστοὺς χριστιανούς, ἡ γνωριμία του μὲ τὴν Βίβλον, καὶ ἄλλα ἐσωτερικὰ γεγονότα, ἐδημιούργησαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Αὐγουστίνου σεισμόν. Ἐσείσθη ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῶν πεπλανημένων ἰδεῶν του. Ἦρχισε νὰ στρέφῃ μὲ θαυμασμόν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ἀλλὰ διὰ τὴν ὀριστικὴν μεταστροφὴν του ἐχρειάσθη καὶ ἄλλη θαυμαστή, τελικὴ κλῆσις.

Τὸν ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς διὰ θαυμαστοῦ σημείου. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 386 εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν ἐδέχθη κλῆσιν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἦκουσε φωνήν, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε· «Λάβε καὶ ἀνάγνωσε». Καὶ ὅταν εἰς τὰς χεῖρας ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν εἰς τὸ χωρίον Ρωμ. 13, 12 - 13· «Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ

μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ...». Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ ἱερός Αὐγουστίνος ἦτο αἰχμάλωτος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸσφύρθη εἰς τὸ κτῆμα ἑνὸς φίλου του καὶ διῆλθε τὴν περίοδον μέχρι τοῦ Πάσχα τοῦ 387 ἐν περισυλλογῇ καὶ προσευχῇ. Προητοιμάσθη διὰ τὸ Βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου. Μαζὶ μὲ τὸν Αὐγουστίνον ἐβαπτίσθη ὁ 15ετής υἱός του Ἀδεοδάτος καὶ ὁ φίλος του Ἀλύπιος.

*
**

Απὸ τοῦδε ἀρχίζει μία νέα περίοδος διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Αὐγουστίνου, ὁ ὁποῖος μετασχηματίζεται εἰς χριστιανικὴν προσωπικότητα. Ὁ Αὐγουστίνος ὀνομάζεται πλέον «ἱερός Αὐγουστίνος».

Η μεταστροφή τοῦ Αὐγουστίνου ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ συγκινήσεως τὴν ἁγίαν μητέρα του, ἡ ὁποία τόσα δάκρυα ἔχυσε διὰ τὸν υἱὸν της. Ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ υἱοῦ της ἡ ἁγία Μόνικα ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Τὸ ὄνειρόν της εἶχεν ἐκπληρωθῇ. Ὁ υἱός της ἦτο πλέον αἰχμάλωτος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Αλλ' αἱ κλήσεις τοῦ Αὐγουστίνου δὲν ἔσταμάτησαν. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, τὸν καλεῖ τώρα εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Τὸ 388 ἐγκαταλείπει τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπιστρέφει εἰς Ἀφρικὴν. Ἐφυγε μανιχαῖος καὶ ἐπιστρέφει χριστιανός· ἔφυγε νέος διεφθαρ-

μένος καὶ ἐπιστρέφει ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ. Διανέμει τὴν ὀλίγην περιουσίαν του εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀποσύρεται 3 ἔτη εἰς μόνωσιν καὶ περισυλλογὴν. Ζῇ ἐν ἀφανείᾳ καταρτίζων ἑαυτόν. Ἐκ τῆς ἀφανείας ὁμῶς τὸν ἀνασύρει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Τὸ 391 ὁδηγεῖται ἄκων καὶ κλαίων εἰς Ἰππῶνα καὶ χειροτονεῖται πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως Βαλερίου. Τὸ 395 ὁ Βαλέριος ἐκτιμῶν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἁγίου χειροτονεῖ τοῦτον ἐπίσκοπον καὶ τὸν ὀνομάζει «συνεπίσκοπον» τῆς Ἰππῶνος. Τὸ ἐπόμενον ἔτος 396 ὁ Αὐγουστίνος ἀναλαμβάνει μόνος τὴν διαποίμανσιν τῆς ἐπισκοπῆς.

Ο ἱερὸς Αὐγουστίνος ἔμεινε 35 ἔτη ὡς ἐπίσκοπος Ἰππῶνος. Ὑπῆρξε πρότυπον ἐπισκόπου. Εἰργάσθη μετὰ ἱεροῦ ζήλου. Ἰδρυσεν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ κοινόθιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔζη μετὰ τῶν λοιπῶν κληρικῶν. Ἐκαλλιέργησε τὸ κήρυγμα. Ἐκήρυττε συχνάκις καὶ προσεπάθει εἰς τὸ κήρυγμά του νὰ εἶνε ἀπλοῦς καὶ συγκλονιστικός. «Μᾶλλον βούλομαι», ἔλεγε, «κατακρίνεσθαι ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἢ μὴ ἐννοεῖσθαι ὑπὸ τοῦ λαοῦ». Ἠγωνίσθη γενναίως διὰ τὴν ἠθικὴν κάθαρσιν τῆς κοινωνίας. Κατεπολέμησε τὰς ἁμαρτωλὰς παννυχίδας, αἱ ὁποῖαι ἐτελοῦντο εἰς τὴν πόλιν. Ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλανθρωπίας. Καί, τέλος, ἐπολέμησε τὰς αἱρέσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν Δονατισμὸν, τὸν Πελαγιανισμὸν καὶ τὸν Μανιχαϊσμὸν.

Αλλὰ δὲν εἰργάσθη μόνον ὡς ιεροκῆρυξ καὶ ὡς ἐπίσκοπος. Εἰργάσθη καὶ ὡς συγγραφεύς. Τὰ ἔργα του περιλαμβάνουν 15 τόμους τῆς λατινικῆς πατρολογίας τοῦ Migne.

Τὸ 430 μ.Χ., ἀφοῦ ἐποίμανε 35 ἔτη τὸν λαὸν τῆς Ἰππῶνος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. «Ενας ἱστορικὸς γράφει διὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγουστίνου· «Οὕτως ἔστι ὁ ποταμὸς οὗτος τῆς εὐγλωττίας, ὃς ἐφέρετο διὰ πάντων τῶν πεδίων τῆς Ἐκκλησίας». Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε ἀληθές. Ὁ ποταμὸς οὗτος ἀρδεύει μέχρι σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Η μνήμη τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου τελεῖται τὴν 15ῃν Ἰουνίου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ

«Τὸ παιδί τῶν δακρύων»

Η μήτηρ τοῦ Αὐγουστίνου, ἡ ἁγία Μόνικα, εἶχε χύσει πολλὰ δάκρυα διὰ τὸν ἄτακτον υἱόν της. Δὲν ἔσταμάτησε μετὰ δακρύων νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν.

Ἄλλ' ὁ υἱὸς της δὲν ἐφαίνετο νὰ συγκινεῖται ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς μητρός του. Μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τῶν νεανικῶν παρεκτροπῶν δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ τὸν πόνον τῆς μητρός του. Ἄλλ' ἐκείνη ἐπέμενε... Μίαν ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸν ἐπίσκοπον τῆς περιοχῆς, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο διὰ τὴν σοφίαν του. Τὸν παρεκάλεσε νὰ καλέσῃ τὸν Αὐγουστίνον καὶ νὰ συζητήσῃ μαζί του. Τὸν παρεκάλεσε μετὰ δακρύων, ἐλπίζουσα ὅτι διὰ τῆς σοφίας του θὰ ἔπειθε τὸν ἀνήσυχον υἱόν της καὶ θὰ τὸν ἐπανέφερεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησεν, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν νεότητά του εἶχε παρασυρθῇ ἀπὸ τὰς μανιχαϊκὰς δοξασίας, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν μόνος ἐνόησε τὴν πλάνην του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ ἴδιον, τῆς εἶπε, θὰ συμβῇ καὶ μὲ τὸν υἱόν σου...

Ἄλλ' ἡ Μόνικα δὲν ἱκανοποιήθη ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἐπισκόπου. Οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιστροφῆς τοῦ Αὐγουστίνου ἔβλεπεν. Διὰ τοῦτο ἐπε-

σκέφθη καὶ ἄλλας φορές τὸν ἐπίσκοπον. Πάντοτε τὸν παρεκάλει μὲ λυγμοὺς νὰ καλέσῃ τὸν Αὐγουστίνον. Καὶ τότε ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τὴν Μόνικαν νὰ χύνη τόσα δάκρυα, τῆς ἀπήντησεν· «Ἄφησέ με... Δὲν εἶνε δυνατόν τὸ παιδί τόσων δακρύων νὰ χαθῇ...».

Καὶ πράγματι! Τὸ παιδί τῶν δακρύων δὲν ἐχάθη. Τὰ δάκρυα τῆς Μόνικας εἰσηκούσθησαν. Τὸ παράδειγμά της παρηγορεῖ καὶ τοὺς σημερινοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι θρηνοῦν διὰ τὰ παιδιὰ των. Ὁχι, «τὸ παιδί τῶν δακρύων δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χαθῇ...».

«Λάβε καὶ ἀνάγνωσε»

Η ἀγωνία τῆς ψυχῆς τοῦ Αὐγουστίνου εἶχε κορυφωθῇ. Ἦσθάνετο τὴν δύναμιν τῆς σαρκὸς νὰ τὸν κρατῇ ἀκόμη αἰχμάλωτον. Ἦθελε νὰ σωθῇ καὶ δὲν ἠδύνατο. Μέσα εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ αὐτὴν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ὅπου ἔμενε μὲ τὸν Ἀλύπιον, ἀπεσύρθη εἰς τὸν παρακείμενον κήπον, ἀνεστέναξε καὶ εἶπεν· «Ἄχ, πότε θὰ σωθῶ; Αὔριο, ὄλο αὔριο; Ποτὲ σήμερα; Γιατί ὄχι ἀμέσως; Γιατί ὄχι τώρα; Γιατί ἡ ὥρα αὕτη νὰ μὴν εἶνε ὁ τερματισμὸς τῆς αἰσχύνης μου;».

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τὰ δάκρυά του ἐπότηζον τὰ ἄνθη τοῦ κήπου, ἤκουσε ἀπὸ τὸ γειτονικὸν σπίτι μίαν παι-

δικήν φωνήν ποὺ ἐπανελάμβανε συνεχῶς τὴν φράσιν «*Toile et lege*» (Λάβε καὶ ἀνάγνωσε)... Ἔστρεψεν ὁ Αὐγουστίνος νὰ ἴδῃ ποῖος φωνάζει, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν. Ἡ φωνὴ ὅμως ἠκούσθη καὶ πάλιν «Λάβε καὶ ἀνάγνωσε». Ἡρμήνευσε τὴν φωνὴν αὐτὴν ὡς θείαν ἐντολήν, καὶ ἔσπευσεν ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἐνώπιόν του εἶδε τὴν περγαμηνὴν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Μὲ τρόμον καὶ μὲ δέος τὴν ἤνοιξεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπесαν ἐπάνω εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» (Ρωμ. 13, 12-13).

Δὲν ἐχρειάζετο πλέον τίποτε ἄλλο. Ἦτο σαφὴς ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ. Ὅπως λέγει ὁ Τζοθάννι Παπίνι, «ἡ φράσις αὐτὴ, στὴν πορεία τῆς ψυχῆς του, στάθηκε ἡ πινακίδα, ποὺ τοῦ ἔδειξε τὴν ἀποφασιστικὴν στροφὴν πρὸς τὴν ἀγιότητα».

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΑΣ ΤΟΥ

Η εέ μου! "Ενας πού εἶνε ἄξιος κολάσεως μέ τί πρόσωπον τολμᾷ νά παρουσιασθῇ καί νά ζητήσῃ τήν χάριν σου; "Ενας πού εἶνε ἔνοχος πρέπει νά εἶνε πολὺ θρασύς διὰ νά ζητῇ ὄχι τιμωρίας, ἀλλὰ τιμὰς καί δόξας. Ὑβρίζει καί ἐξερεθίζει τὸν δικαστὴν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, πρὶν δώσῃ ἱκανοποίησιν δι' ὅσα ἐγκλήματα ἔκαμεν, ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὄχι μόνον νά μὴ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ καί νά βραβευθῇ. Ὁ ὑπεύθυνος αὐθαδιάζει ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καί προβάλλει τὴν ἀπαίτησιν νά τοῦ δοθῇ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ὀφείλει κανεῖς. Υἱὸς ἄφρων, ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ φοβερὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἐξεστόμισεν ἐναντίον πατρὸς φιλοστόργου, χωρὶς καὶ νά δείξῃ σημεῖον μεταμελείας, ζητεῖ νά ἔχῃ καί μέρος εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του, αὐτὸς ὁ ἄφρων υἱός, μέ τὴν συμπεριφορὰν αὐτήν, ἐξοργίζει τὸν πατέρα.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄφρων υἱός, ὁ ἔνοχος καί ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ ἁμαρτήματά μου καί τὰ ἐγκλήματά μου. Ἄλλ', ὦ Πάτερ οὐράνιε, ἐνθυμοῦμαι ὅσα διέπραξα. Θάνατος εἶνε ἡ ποινή, ἡ ὁποία μοῦ ἀρμόζει. Ἐγὼ δὲ ἀντιθέτως ζητῶ ζώην. Ὁ ἀναιδὴς ζητῶ βοήθειαν. Περιεφρόνησα τὸν Δικαστὴν, καί τώρα καλῶ τοῦτον εἰς βοήθειαν. Ὑπερηφανεύθην καί δὲν ὑπήκουσα εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς μου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τώρα ζητῶ κληρονομίαν.

Ἀλλοίμονον! Πόσον ἀργὰ ἔρχομαι! Ἀλλοί-

μονον εις ἐμέ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ εἶνε ἀκόμη νωπὰ τὰ
 τραύματά μου, οὐδεμίαν καταβάλλω προσπάθειαν
 διὰ νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ νέας ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ.
 Οὐδεμίαν πρόνοιαν ἔλαβον διὰ ν' ἀποφύγω τὰ βέλη
 ποὺ πληγώνουν καὶ θανατώνουν. Ἀλλοίμονον!
 Εἶμαι ἐγγὺς θανάτου. Τραύματα ἐπάνω εἰς τὰ
 τραύματα ἐπροξένησα. Ἀμαρτήματα ἐπάνω εἰς
 τὰ ἀμαρτήματα δὲν ἐδίστασα νὰ προσθέσω. Εἰς
 τὰ παλαιὰ μου ἀμαρτήματα ἐπέστρεψα. Καὶ ἐνῶ
 αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἐπροξένησαν τὰ παλαιὰ
 μου ἀμαρτήματα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἤρχι-
 σαν νὰ κλείουν καὶ νὰ ἐπουλώνωνται, μὲ κατέλα-
 θεν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀμαρτίας, καὶ αὕτη ὥς κνι-
 σμὸς (φαγούρα) μὲ ἔκαμε νὰ ξύσω πάλιν τὴν
 πληγὴν, ἡ ὁποία ἔκλειε, καὶ ἡ πληγὴ ἠρεθίσθη,
 ἐξηπλώθη, ἐγέμισεν ἀπὸ πύον, ἐσάπισε καὶ ἐβρώ-
 μησεν. Ἔτσι ἡ ἀμαρτία, ἡ ὁποία ἐπανελήφθη, ἐμα-
 ταίωσε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τὴν συγχώρησιν. Διότι
 γνωρίζω τί λέγει ἡ Γραφή· «Ἐν τῷ ἀποστρέφειν
 δίκαιον ἀπὸ τῶν δικαιοσυνῶν αὐτοῦ... οὐ μὴ μνη-
 σθῶσιν αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ» (Ἱεζ. 3, 20). Δηλα-
 δὴ· Ὅταν ἕνας δίκαιος ἀφήνῃ τὸν δρόμον τοῦ
 Θεοῦ καὶ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀδικίας,
 ὅσα καλὰ καὶ ἂν ἔκαμεν εἰς τὸ παρελθόν, λησμο-
 νοῦνται. Ἐὰν λοιπόν, κατὰ τὴν Γραφήν, ἡ ἀρετὴ
 τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, ὅταν παρεκκλίνῃ ἐκ τῆς ὁ-
 δοῦ τῆς ἀρετῆς, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, πόσον
 μᾶλλον ἢ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἡμάρ-
 τησε καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν μετάνοιάν του ἐπέστρε-
 ψεν εἰς τὰ ἴδια ἀμαρτήματα! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος,

κατὰ τὴν Γραφήν, ὁμοιάζει μὲ τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος κάμνει ἐμετὸν καὶ τρώγει ὅ,τι ἐξέρασε, καὶ μὲ τὸν χοῖρον, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν βόρβορον καὶ πάλιν ἐρρίφθη μέσα εἰς αὐτόν. Ἐξομολογούμαι. Ἐγώ, ὁ ὁποῖος μετανοῶ, ἀλλὰ καὶ πάλιν πίπτω εἰς τὰς ἰδίας ἁμαρτίας, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ γνωρίζω πόσον κακὸν προξενῶ εἰς τὸ περιβάλλον μου. Ἄλλοι ἔλαβον θάρρος (ἀπὸ ἐμέ) ν' ἁμαρτάνουν· ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ μετανοήσουν, ἀνέβαλον τὴν μετάνοιάν των· ἄλλοι δέ, οἱ ὁποῖοι μόλις ἤρχισαν νὰ βαδίζουν τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, ἡσθάνθησαν ἀπογοήτευσιν. Εἰς πόσους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐθάδιζον πλέον τὸν δρόμον τῆς κακίας, ἀλλ' ἐθάδιζον ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, τὸ κακὸν παράδειγμά μου δὲν ἔγινε παγὶς διὰ νὰ πέσουν μέσα εἰς τὸν λάκκον τῆς ἁμαρτίας! Δὲν ἐφοβήθην νὰ διαπράξω ἁμαρτήματα, τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἀνάμνησις ἀκόμη θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ κάμνῃ νὰ τρέμω.

Ἀλλὰ, Θεέ μου, σὺ ὁ δίκαιος Κριτής, σύ, καίτοι γνωρίζεις ὅλους τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μου, καὶ ὅ,τι ἁμαρτωλὸν ἔπραξα τὸ ἔχεις σημειώσει καὶ κλείσει εἰς σάκκους, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖς νὰ δεικνύῃς τὸ ἔλεός σου πρὸς ἐμέ. Δὲν ὀργίζεσαι, ἀλλὰ σιωπᾷς, μακροθυμεῖς! Αὕτῃ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μακροθυμία σου μὲ φοβίζει. Ἀλλοίμονόν μου! Θ' ἀκουσθῇ ἡ φωνή σου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς φοθερᾶς δοκιμασίας μου, ὡς ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς θλίψεως εἰς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ γεννήσῃ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΝ ΙΕ' ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἁγίου

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τὸν ἱερὸν Αὐγουστῖνον ἀνευφημήσωμεν, ὥς Ἱεράρχην θεῖον, καὶ σοφὸν θεηγόρον· δυνάμει γὰρ σοφίας τῆς θεϊκῆς, πᾶσαν γνῶσιν τῶν θύραθεν, καθυποτάξας ἀξίως ἱεουργεῖ, τοῦ Χριστοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τῆς θεοφόρου μητρός σου τῶν παρακλήσεων, ὁ Πανοικτίρμων Λόγος, ἐπακούσας παμμάκαρ, αἰρέσεων βυθοῦ σε πρὸς ἀρετῶν, τὴν ἀκρώρειαν ὕψωσε, καὶ Ἐκκλησίας φωστήρᾳ σε παμφαῇ, Αὐγουστίνε Πάτερ ἔδειξε.

Τῇ τοῦ Σωτῆρος ἀγάπῃ μεταρσιούμενος, ἀμέμπτου πολιτείας, θεῖον ὄργανον ὦφθης, παμμάκαρ Αὐγουστίνε καὶ προσευχῆς, ὑποφήτης θεόληπτος, ἀναπτέρων τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν, θείῳ λόγῳ πρὸς τὰ κρείττονα.

Ιεραρχίας τὴν χλαῖναν περιβαλλόμενος, θεοειδὴς ποιμάντωρ, καὶ σοφὸς κυβερνήτης, Χριστοῦ τῆς ἐκλογάδος περιφανῶς, Αὐγουστίνε γενό-

μενος, τῆς ἐν Ἰππῶνι ἐκτρέφεις πνευματικῶς, εὐσεβούντων τὴν διάνοιαν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τῷ ἱερῷ προσχὼν Ἀμβροσίῳ, τὸ νέκταρ τῆς χάριτος, ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἐδέξω, Αὐγουστίνε μακάριε· δι' οὗ τὴν μὲν κατάπικρον ἁπώσω κακίαν, τὸν δὲ γλυκασμὸν τῆς εὐσεθείας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῇ Ἐκκλησίᾳ πηγάζεις· τὴν ἐν Χριστῷ γὰρ καινότητα, ὀλικῶς ἐνεδύσω, καὶ ἱεραρχικῶς τῷ κόσμῳ διέπρεψας, ὡς Ἀποστόλων μιμητής, τοῖς πᾶσιν αἰτούμενος, θεῖον ἰλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ

Μύστης θεοειδής, τῆς μετανοίας ὥφθης, θεόφρον, Αὐγουστίνε, πανσόφως στηλιτεύων, κόσμου τὴν ματαιότητα.

Στίχ.: Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Βίου θεοφιλοῦς, ὕφηγητῆς καὶ τύπος, καὶ θεϊκῆς ἀγάπης, ἄνθραξ πυρὸς ἐδείχθης, ὦ Αὐγουστίνε ἔνδοξε.

Στίχ.: Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται...

Ω φθης προπολεμῶν, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, παμμάκαρ Αὐγουστίνε, καὶ λύων τὴν ἀπάτην, αἰρέσεων τοῖς λόγοις σου.

Δόξα. Τριαδικόν

Ε να σε Παντουργέ, Θεὸν τρισὶ προσώποις, μιᾷ δὲ τῇ οὐσίᾳ, ὁ μέγας Αὐγουστίνος, θεολογῶν ἐκήρυξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τ έξασα τὸν Θεόν, ἄγνων σου ἐξ αἱμάτων, κτιστῆς τε καὶ ἀκτίστου, μεθόριον οὐσίας, ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προσιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς ἀκτίνες φωτός, Παύλου τοῦ θεόφρονος, ἐνήστραψαν μυστικῶς, τὰ θεῖα ρήματα, καὶ ἠῤῥασαν ἅ-

ληθῶς, νοῦν καὶ ψυχὴν Αὐγουστίνου τοῦ μάκαρος· ἐντεῦθεν ἐκ τῶν παθῶν, διεγερθεὶς ὡς ἐξ ὕπνου διέλαμψεν, ἐναρέτῳ πολιτείᾳ, καὶ ζωῆς λαμπρότητι, καὶ Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, ὥσπερ ἄγγελος ἰέρευσεν.

Β αθαὶ τῶν σῶν εὐαγῶν ἄρετῶν! τίς σου Αὐγουστίνε, τὴν θερμὴν ἀγάπησιν, ἣν ἔσχικας πρὸς Χριστόν, ἐξείπη "Αγιε; ὡς ἄκρον γὰρ ἐφετόν, ὀλοσχερῶς τὸν Σωτῆρα ἠγάπησας, καὶ ἄσαρκος ἐν σαρκί, δι' ἐναρέτου ζωῆς ἐχρημάτισας, ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, ἐξομολογούμενος, τοῦ προτέρου σου βίου, ἐμμελῶς τὰ ὀλισθήματα.

Τ ἥς σῆς σοφίας αἱ χάριτες, τὰς τῶν εὐσεβοῦντων, διανοίας ἠϋγάσαν, καὶ χεῖλη αἰρετικῶν, Πάτερ ἐφίμωσαν. Δονάτου γὰρ τοῦ δεινοῦ, καὶ Μανιχαίων τὴν πλάνην διήλεγξας, καὶ τῶν Πελαγιανῶν, τὰς γλωσσαλγίας σοφῶς ἐθριάμβευσας, καὶ τῆς πίστεως τὸν λόγον, εὐσεβῶς ἐτράνωσας, ἀληθείας δυνάμει, Αὐγουστίνε ἱερώτατε.

*Προσόμοια ἕτερα. *Ἦχος β'. "Οτε ἐκ τοῦ ξύλου*

Ω φθης τῆς σοφίας ἐραστῆς, ταύτην ἐκ νεότητος ἄγαν, φιλήσας "Αγιε, ἀλλ' ἡ πλουσιόδωρος χάρις τοῦ Πνεύματος, τῇ ψυχῇ σου φοιτήσασα, σοφὸν θεηγόρον, καὶ ποιμένα ἄριστον, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἔδειξε σοφὲ Αὐγουστίνε, βίῳ διαπρέποντα θείῳ, καὶ δυνάμει λόγου διαλάμποντα.

Ο τε Ἀμβροσίου τοῦ σοφοῦ, Πάτερ ἡκροάσω τῶν λόγων, ψυχῆς θερμότητι, τότε τὸ οὐράνιον νέκταρ εἰσδέδεξαι, τῆς σοφίας τοῦ Πνεύματος, καὶ μάλα εὐφράνθης, τῇ μεθέξει Ὅσιε, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν ὅθεν τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ, κατὰ τοῦ Κυρίου τὸν λόγον, Πάτερ Αὐγουστίνε κόσμῳ ἔβλυσας.

Λύρα μετανοίας μελουργέ, θείας κατανύξεως ρεῖθρον, καθαῖρον ρύπον ψυχῶν, στόμα θεοκίνητον, τῆς ἄνω πόλεως, Αὐγουστίνε θεσπέσιε, ὡς τῷ τοῦ Δεσπότου, θρόνῳ παριστάμενος, οἷα θεράπων θερμός, αἵτει φωτισμὸν ἡμῖν δοῦναι, καὶ ἀγάπης θερμὴν τῆς θείας, καὶ πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Φιλοσοφία παιδευθεῖς, τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ γνώσεως, τὸν θησαυρὸν ἐκομίσω, ἐν τῇ ἐκφάνσει τοῦ κρείττονος Ὅσιε· ἐκ γὰρ τῶν ἐξω στοιχείων, ἀπασχολήσας τὸν νοῦν, εὐσεβῶς ἐξεζήτησας, τῆς ἀληθείας τὴν λαμπρότητα· καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐλλαμφθεὶς τῷ φωτί, τῆς ἐν Χριστῷ ἀνακαινίσεως, ὄργανον ὤφθης θεόπνευστον. Καὶ νῦν Αὐγουστίνε μακάριε, καλῶς τὸν δρόμον τελέσας, τοῦ πόθου εὗρες τὴν πλήρωσιν, θεωθεὶς κατὰ μέθεξιν, ὡς Ἱεράρχης θεόληπτος, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιlanθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ Ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἄλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μητερ Ἀνύμφευτε, ἔλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστι. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Εἰσακούσατέ μου, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· Νοήσατε, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδί-

αν. Εἰσακούσατέ μου, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά· ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ φάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδέν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινῶσιν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησιν, Αὐγουστίνε μακάριε· εἰ γὰρ πρὸς

καιρόν, ἐν καθέδρᾳ λοιμῶν ἐκάθισας, διὰ τῆς τῶν ἡθῶν παρατροπῆς, ἀλλ' ἁλλοιωθεὶς θείῳ Πνεύματι, δικαιοσύνης ἀκρότητα, ὁλοσχερῶς κατῴρθωσας· καὶ τύπος θείων ἔργων γενόμενος, Ἱεράρχης ὁσιος, τῆς Ἐκκλησίας ὥφθης, ὡς καθαρὸς τῇ καρδίᾳ. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστόν, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος β'.

Τοῦ θείου Παύλου τοῖς ῥήμασι, καταυγασθεὶς τὴν ψυχὴν, φωστήρ παγκόσμιος ὥφθης, Αὐγουστῖνε θεσπέσιε· ὅλον γὰρ σεαυτὸν ἀνέθηκας, τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, τῶν παθῶν ἀνανήψας, ὡς σοφὸς καὶ ἀγχίνους· καὶ τοῦ προτέρου βίου, στηλιτεύσας τὴν πλάνην, τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τὴν λαμπρότητα, μυσταγωγεὶς θείῳ λόγῳ· καὶ θείῳ χρίσματι τελεσθεὶς, τῆς ἐν Ἰππῶνι Ἐκκλησίας, ποιμὴν θεόληπτος ἐγένου, ὡς εὐσεβείας ἐκφάντωρ· διὸ τὴν ἁγίαν σου, πάντες μνήμην ἑορτάζομεν.

Ἦχος γ'.

Η τοῦ κρείττονος βουλή, ἡ ἐκλεκτόν σε σκεῦος προορίσασα, ἐκ βυθοῦ ἀπάτης, θαυμαστῶς σε Αὐγουστῖνε ἀνήγαγε· θεία γὰρ ὁμῆϊ χρηματισθεὶς, τῶν θείων ρημάτων, οὕτωςι λεγόντων ἤκουσας· «Ἐγείραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, ἡ γὰρ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικε». Διὸ τὰ τοῦ σκοτούς ἀποθέμενος ἔργα, τὸν παλαιὸν ἐξεδύσω ἄνθρωπον, τὸν δὲ νέον ἐνεδύσω, τὸν ἐν

Χριστῷ μορφούμενον, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ, ἡμῖν
τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Ιεραρχίας τὴν στολήν, φαιδροτέραν ἀπειργά-
σω, τοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεθείας πόνοις καὶ ἰδρω-
σιν, Αὐγουστῖνε ἔνδοξε· οὐ γὰρ ἐπαύσω μακάριε,
λόγοις καὶ ἔργοις στηρίζων, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ
Θεοῦ, ὡς πλήρης θείου ζήλου· Δονατιστῶν γὰρ
καὶ Πελαγιανῶν, διελέγξας τὴν πλάνην, τῆς ἀλη-
θείας τὴν ἀκρίβειαν, πᾶσι παρέθηκας, θεωρρήμο-
νι γλώσση· καὶ ὡς ἥλιος λάμπας ἐν τῇ ἐν Καρθα-
γένῃ ἁγία Συνόδῳ, Εὐαγγελικῶς διήγαγες, τὴν
δοθεῖσάν σοι χάριν. Ἄλλ' ὦ ποιμένων ἄριστε, καὶ
ρητόρων λαμπρότης, πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ
τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Ὁ αὐτός

Αποστολικὸν ζῆλον κεκτημένος, κατὰ Παῦλον
τὸν μέγαν, περιφανῶς ἐν κόσμῳ διέπρεψας,
Αὐγουστῖνε Ἱεράρχα Ὅσιε· τῇ πράξει γὰρ τῶν
ἀρετῶν, διδασκαλίας λόγον προβάλλων, τοῦ Εὐ-
αγγελίου ἐργάτης ὦφθης δόκιμος, καὶ κῆρυξ εὐ-
σεθείας θεόσοφος, καὶ ἡθῶν σεμνότητος, φυτοκό-
μος ἱερός· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα, τῇ καθαρᾷ ψυ-
χῇ σου σκηνώσαν, στόμα θεῖόν σε εἰργάσατο, καὶ
παιδευτὴν ἀφρόνων, καὶ Ἐκκλησίας στῦλον καὶ
ἐδραίωμα, καὶ μεσίτην ἡμῶν, μέγαν πρὸς τὸν Κύ-
ριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ ἐνθεώτατος νοῦς, ἔρωτος θείου παναρμόνιον ὄργανον· ὁ ἀνθραξ τῆς μετανοίας, ὁ καταφλέγων αἰεὶ, τῆς ἀπάτης ὕλην εὐκατάπρηστον· τὸ στόμα τὸ ἡδιστον, τὸ πηγάζον ἐκάστοτε, φωνὰς ἁγίας, καὶ διδάγματα ἔνθεα, ἀνακτώμενα, τοὺς ἐν πάθει πίπτοντας· λύχνος ὁ παμφαέστατος, σοφίας τῆς κρείττονος, τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρημάτων, ὕφηγητὴς διαπρύσιος, σοφὲ Αὐγουστίνε, ὁ αἰτούμενος τοῖς πᾶσι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ.: Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Χαίροις ὁ τῆς Ἰππῶνος ποιμήν, τῆς Ἐκκλησίας ὁ φωστήρ ὁ πολύφωτος, ἀγάπης διπλῆς ταμεῖον, τῆς ἀπαθείας λειμών, ἐναρέτου βίου ὑποτύπωσις· πυξίον τοῦ Πνεύματος, μυστογράφος τῆς χάριτος, ὁ ἐρμηνεύων, θεωρρήμονι στόματι, θείας πόλεως, τὰς ἀφράστους λαμπρότητας· μάχαιρα ἡ ἐκτέμνουσα, Δονάτου τὰ δόγματα, καὶ Πελαγίου τὴν πλάνην, καὶ Μανιχαίων τὴν αἵρεσιν, σοφὲ Αὐγουστίνε, ὁ αἰτούμενος τοῖς πᾶσι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ.: Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν...

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστοῦ, ὁ ἐπὶ γῆς ἱερατεύσας ὡς ἄγγελος, Τριάδι τῇ Ὑπερθέῳ,

καθαρωτάτη ψυχῇ, καὶ σαρκὸς νεκρώσας ἅπαν φρόνημα· ὁ λόγων θερμότητι, ἔσσει προσευχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου, τὸ γλυκύτατον ὄνομα, τῇ καρδίᾳ σου, τρυφὴν ἔχων οὐράνιον· ὅθεν τῶν ὑπὲρ ἔνονοιαν, ἐπλήσθης ἐλλάμψεων, καὶ κληρονόμος ἐγένου, ζωῆς καὶ δόξης τῆς κρείττονος, σοφὲ Αὐγουστίνε, ἐξαιτούμενος τοῖς πᾶσι, πταισμάτων ἄφεσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ιεραρχίας τῷ φωτί, λαμπρύνας τὸν βίον, ἀμέμπτως θεῷ ιεράτευσας, Αὐγουστίνε θεόσοφε· καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, τὴν θύραθεν σοφίαν ὑποτάξας, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον, πανσόφως ἐτράνωσας, ὡς θεηγόρος ἱερός, καὶ μιμητὴς Ἀποστόλων. Καὶ νῦν τὸν ἀμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σώζεσθαι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον

Αὐγουστίνον τὸν μέγαν ἀνευφημήσωμεν, τὸν Ἱεράρχην τὸν θεῖον τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ

καὶ σοφὸν ὑφηγητὴν τῆς ἄνω πόλεως, τὸν Θεολόγον τὸν κλεινόν, προσευχῆς τὸν ἔραστήν, καὶ στήλην τῆς μετανοίας· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως

Θείου Πνεύματος, λαμπρὸν δοχεῖον, καὶ τῆς πόλεως, Θεοῦ ἐκφάντωρ, ἀνεδείχθης Αὐγουστίνε μακάριε· καὶ τῷ Σωτῆρι ὁσίως ἱέρευσας, ὡς Ἱεράρχης σοφὸς καὶ θεόληπτος. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπολυτίκια.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Τὸ ἄκρον ἀγαθόν, ὀλικῶς ἐκζητήσας, κατέλι-
πες σοφέ, σφαλλομένων τὴν σχέσιν, καὶ ἔ-
λαμψας ὥς ἥλιος, Αὐγουστίνε τοῖς πέρασι, φαίνων
ἅπασι, τῆς μετανοίας τὴν χάριν, καὶ πρὸς ἔρωτα,
τὸν θεῖκόν διεγείρων, πιστῶν τὴν διάνοιαν.

Θεοτοκίον

Ως θρόνος ὑψηλός, καὶ καθέδρα πυρφόρος, κα-
τέχεις ταῖς χερσί, τὸν κατέχοντα πάντα,
Παρθένε Ἀειπάρθενε, Μαριὰμ Παντευλόγητε· ὅθεν
ρῦσαί με, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δολίου, καὶ διάναψον,
τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης, Ἀγνή τῇ καρδίᾳ μου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως

Ολος ἔνθεος, καὶ θεοφόρος, ἀναδέδειξαι, ἔρω-
τι θείῳ, Αὐγουστίνε Ἱεράρχα μακάριε, καὶ
τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἐποίμανας, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ
πάσῃ σεμνότητι. Καὶ νῦν πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς
σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔ-
λεος.

Θεοτοκίον

Ε ξ αϊμάτων σου, σάρκα μορφώσας, ὁ Ὑπέρ-
 θεος, ἀνερμηνεύτως, βροτὸς ὦφθη μὴ τρα-
 πεῖς τὴν Θεότητα, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀναπλάσας ὡς
 εὖσπλαγχνος, σὲ ἀνωτέραν κτισμάτων ἀνέδειξε.
 Κόρη Πάναγνε, ἀνθρώπων θερμὸν προσφύγιον, μὴ
 παύσῃ βοηθοῦσα τοῖς αἰνοῦσί σε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τ ἦν σοφίαν τὴν θύραθεν παιδευθεῖς, καὶ τὴν
 γνῶσιν τὴν ἄνωθεν μνηθεῖς, ὦφθης ἀμφοτέ-
 ρωθεν, εὐκλεῆς καὶ περίδοξος, καὶ δυνατὸς ἐν λό-
 γοις, καὶ ἔργοις καὶ πράξεσιν, ὁλοσχερῶς Κυρίῳ,
 σαυτὸν ἀναθέμενος. Ὅθεν ἐπὶ χλόην, ἀρετῶν οὐ-
 ρανίων, ποιμάνας τὴν ποίμνην σου, τῷ Θεῷ εὐη-
 ρέστησας, Αὐγουστῖνε πολύσοφε. Πρέσβευε Χριστῷ
 τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
 ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τ ἦν ἁγίαν νηδύν σου καὶ καθαράν, ὡς παλά-
 τιον μέγα καὶ ἱερόν, ὁ Ἄναξ τῆς κτίσεως,
 καὶ φιλόανθρωπος Κύριος, κατώκησε Παρθένε, δι'
 ἅκραν χρηστότητα, λυτρούμενος τὸν κόσμον, τῆς
 πάλαι κακώσεως· ὅθεν ὡς ἀρχὴν σε, σωτηρίας
 καὶ πύλην, πρὸς θεῖα σκηνώματα, ἀνυμνοῦμεν Παν-

ύμνητε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ
 σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι Κόρη ἁ-
 φεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄφραστον
 τόκον σου.

Ἀναδαθμοί.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας
 μου σύνεσιν.

Στίχ.: Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην (Βλέπε ἐν τῷ ὀρθρῷ ἀγίου Ἰ-
 ωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, 13 Νοεμβρίου).

Ὁ Ν' Ψαλμός. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ.: Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ελλαμφθεῖς μυστικῶς, τῇ τοῦ Πνεύματος χά-
 ριτι, ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς ἐγένου, βιο-
 τεύων ἐν σώματι, Αὐγουστίνε Πατὴρ ἡμῶν καὶ
 τοῖς σοῖς προτερήμασι τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνας,
 ἀρχιερεὺς ὁσιος καὶ ἄκακος, κατὰ Παῦλον ὥφθης·
 διὸ τὴν σὴν ἐορτάζοντες μνήμην, δυσωποῦμέν σε
 πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου
καὶ τοῦ Ἀγίου, φέρων τήνδε ἀχροστιχίδα:

«Σοφῷ Αὐγουστίνῳ τὸν ἔπαινον πλέκω. Γερασίου»

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Σοὺ τὴν γλῶσσαν ἔδει τὴν σοφὴν, ἔχειν με πρὸς
ἔπαινον, τῶν εὐκλεῶν ἀρετῶν καὶ χαρίτων
σου, ἀλλὰ Πάτερ σύγγνωθι, καὶ μετάδος μοι, ἐκ
τῆς σῆς ἰλαρότητος, χάριν Αὐγουστίνε ἄνωθεν, ὡς
ἂν ἀξίως μέλψω σε.

Ολικῶς φιλήσας ἐκ παιδός, διαθέσει κρείττο-
νι, τὴν τῆς σοφίας παμμάκαρ ἀκρότητα, σε-
αυτὸν ἐκδέδωκας, πρὸς τὴν μύησιν, πάσης θύρα-
θεν γνώσεως, ἀλλ' ἢ τῶν ἀπάντων πρόνοια, Κυ-
ρίῳ σε ἀφώρισε.

Φρονημάτων τῶν ἐπιρρεπῶν, πρὸς ζωὴν χα-
μαίζηλον, ἀναπλησθεὶς ὡς μὴ ὠφελεν Ὁ-
σιε, ἀπεσφάλης τέλεον καὶ ἐξέκλινας, ἐξ ἡθῶν
καθαρότητος, ἀλλ' ἄλλοιωθεὶς τῇ χάριτι, ὡς φῶς
τῷ κόσμῳ ἔλαμψας.

Ως ὁμφὴν τῆς ἄνωθεν βουλῆς, ἔνθους εἰσδεξά-
μενος, τὴν ἀοράτως φωνὴν ἐνεχθεῖσάν σοι,
ὡς ἐξ ὕπνου τάχιστα, ἐκ φαυλότητος, διηγέρθης
καὶ ὥρθρισας, διὰ πολιτείας κρείττονος, Πάτερ
τῷ σέ καλέσαντι.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως τέξασα Θεόν, μόνη Ἀειπάρθενε, ἐκ τῆς φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐξήρπασας, τῇ κυοφορίᾳ σου, καὶ ἀκήρατος, ὡς πρὸ τόκου διέμεινας· ὅθεν δυσωπῶ σε, τῆς ἀπάτης ρύσαί με τοῦ ὄφεως.

Ὡδὴ γ'. Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας

Υπέκλινας τῷ λόγῳ τὴν ἀλογίαν, ἡλλοίωσας τὴν ἔφessin τῆς καρδίας, καὶ ἔρωτι τῷ θείῳ ἀνεπτερώθης, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ψάλλων μακάριε, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Γνωστὸς τῷ Ἀμβροσίῳ τῷ θεηγόρῳ καὶ φίλος ὡς ἐγένου καὶ ἀκροάμων, ἐπλήσθης τῆς ἐκείνου φωτοχυσίας, οὐκ ἔστιν ἅγιος, βοῶν τῷ Κτίστη σου, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Οὐράνιον ἐβίωσας πολιτείαν, βαπτίσματι τῷ θείῳ τετελεσμένος, καὶ πάντα τὰ κινήματα τῆς ψυχῆς σου, Κυρίῳ ἴθυνας, ἀσχέτῳ πόθῳ σου, Αὐγουστῖνε ἔνδοξε, διὰ πίστεως.

Υπέταξας τῇ γνώσει τῆς ἀληθείας, τὴν ἔξωθεν σοφίαν ὡς φθειρομένην, καὶ ἔγνως ὡς θεόληπτος ἐπιστήμων, δυνάμει πίστεως, τὸν ὄντα Ὅσιε, ἐνεργείαις κρείττοσι, γινωσκόμενον.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι ἐκ γαστρός σου, τεχθεὶς ὁ τῶν ἀπάντων Θεὸς καὶ Κτίστης, τὸν πά-

λαι πεπτωκότα τῇ παραβάσει, ἄνθρωπον ἔσωσε, Κόρη Πανάμωμε· διὸ Θεοτόκον σε, πάντες σέβομεν.

Κάθισμα. Ὁχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Σοφία τῇ ἔξωθεν, ἐπιμελῶς ἀσκηθεῖς, πρὸς ἄσκησιν ἔνθεον, τῆς ἐναρέτου ζωῆς, σου τὸν μετερρύθμισας· ὅθεν κατατρυφήσας, ἐπιπνοίας τῆς θείας, ὥφθης τῆς Ἐκκλησίας, εὐκλεῆς Ἱεράρχης· διὸ σε Αὐγουστίνε, ὕμνοις γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Ταχεῖαν βοήθειαν, καὶ προστασίαν στερράν, πλουτοῦντες Πανάμωμε, τῆς σῆς θερμῆς ἀρωγῆς, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, πάσης τοῦ ἀλλοτρίου, ἐκλυτρουμέθα βλάβης, ἴασιν νοσημάτων, καὶ παθῶν ἀκαθάρτων, καρπούμενοι Θεοτόκε, πιστῶς ἀνυμνοῦντές σε.

Ὁδὴ δ'. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου

Τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας τῷ πνεύματι, τὴν ψυχὴν ἐκάθηρας, ἐκ τῆς προτέρας φαυλότητος, ἐναρέτοις τρόποις σου· διὸ ἐπάξιον, σκεῦος ἀνεδείχθης τῆς χάριτος.

Ιέρευσας, ἱερῶς τῷ Χριστῷ ἱερώτατε, Ἱεράρχης ὅσιος, θεοειδῆς καὶ θεόληπτος, προμηθεῖα κρείττονι, δειχθεῖς καὶ ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νοήσατε, οἱ ἀπαίδευτοι λόγους παιδεύοντας, πρὸς θείαν ἀγάπην, τοῦ Αὐγουστίνου τοῦ

μάκαρος, προσευχῶν τοῖς ρήμασι, θερμῶς ἐγκύπτοντες· ἐν αὐτοῖς γὰρ χάρις ἐγκέκρυπται.

Ως ἄριστον, παιδοτρίβην ἡθῶν τελειότητος, καὶ σοφὸν ἐκφάντορα, τῶν μυστηρίων τοῦ Πνεύματος, καὶ στόμα πολύσοφον, τῆς ἄνω πόλεως, Πάτερ Αὐγουστίνε τιμῶμέν σε.

Θεοτοκίον

Τὸν ἄναρχον, καὶ Ὑπέρθεον Λόγον γεγέννηκας, χρονικῶς ὡς ἄνθρωπον, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα, κόσμον ἐπανάγοντα, δι' ἀγαθότητα, πρὸς τὴν ἀρχικὴν ὠραιότητα.

Ὡδὴ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ

Ο Λόγος Θεοῦ, θεολόγον θεῖόν σε ἀνέδειξε, λόγοις θείας γνώσεως, τῶν αἰρετικῶν τὰ φληναφήματα, ἐν δυνάμει σοφίας, εὐτόνως διαλύοντα.

Νεώσας τὴν σὴν, Αὐγουστίνε ἔνδοξε διάνοιαν, ὄμβροις κατανύξεως, ταύτην τε ἀρδεύσας πλουσιώτατα, ἀρετῶν ἐκθλαστάνεις, καρποφορίαν ἀφθαρτον.

Εὐχὰς καθαρὰς, πλήρεις συντριβῆς καὶ κατανύξεως, ὡς τερπνὸν θυμίαμα, φέρων τῷ Σωτῆρι ἀνεκράυγαζες· Ἄνες ἄφες μοι Λόγε, τὰ πρῶην ἐσφαλμένα μοι.

Θεοτοκίον

Πηγὴ λογικὴ, ἐξ Ἑδὲμ τῷ κόσμῳ ἀναθλύζουσα, θείας ἀγαθότητος, τὸν χειμάρρουν ὄν-

τως τὸν πολύρρυτον, ἀνεδείχθης Παρθένε, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασα.

Ὡδὴ στ'. Ἐν ἀδύσῳ πταισμάτων

Αρετῶν ὑποφήτης θεόληπτος, καὶ τῆς μετανοίας διδάσκαλος ἔνθεος, ὡς Ἱεράρχης ὄσιος, Αὐγουστίνε σαφῶς ἐχρημάτισας.

Ιλαρὸς καὶ ἡδὺς καὶ μειλίχιος, τοῖς μετανοοῦσι δεικνύμενος Ὅσιε, λόγοις ὁμοῦ καὶ πράξεσι, παρεγγυῶν αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Ολικῶς τὴν τῶν λόγων κομψότητα, εἰς διακομίαν τῆς πίστεως δέδωκας, καὶ οἰκονόμος ἔνθεος, Αὐγουστίνε τῆς χάριτος πέφηνας.

Θεοτοχίον

Νομοδότην τεκοῦσα καὶ Κύριον, ἀνευθεν νομίμων τῆς φύσεως Ἀχραντε, νομοθεσίᾳ κρείττονι, τὴν ζωὴν μου βελτίωσον δέομαι.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Ως τῆς σοφίας κεκτημένος τὴν λαμπρότητα
Τῆς εὐσεβείας ἀνεδείχθης θεῖον ὄργανον
Ἱεράρχα Αὐγουστίνε Χριστοῦ θεράπον.
Ἄλλ' ὡς μύστης τῆς ἐνθέου ἀγαπήσεως
Ἀναπτέρωσιν ἡμᾶς πρὸς θεῖον ἔρωτα
Τοὺς βοῶντάς σοι· Χαίροις Πάτερ θεόληπτε.

Ὁ Οἶκος

Ανωθεν ἀοράτως, ἐνεχθείσης φωνῆς σοι, ἀκούσας ἡλλοιωθῆς αὐτίκα· καὶ υἱοθετηθεὶς τῷ Θεῷ, ὃ σοι δέδοται τάλαντον ἐπηύξησας, Αὐγουστίνε μακάριε· διό σοι πάντες ἐκβοῶμεν·

Χαίρε βλαστὲ εὐσεβῶν ὠδίνων
 χαίρε καρπὲ μητρικῶν δακρῶν
 χαίρε τῆς παιδείας τῆς θύραθεν τρόφιμε
 χαίρε τῆς σοφίας τῆς ἄνωθεν ἔμπλεε
 χαίρε ὕψος βίου κρείττονος, ὡς Κυρίου μαθη-
 τῆς
 χαίρε βάθος θείας γνώσεως, ὡς τοῦ Παύλου
 μιμητῆς
 χαίρε ὅτι ἐκφαίνεις τὸ οὐράνιον φίλτρον
 χαίρε ὅτι πηγάζεις κατανύξεως ρεῖθρον
 χαίρε λαμπὰς Χριστοῦ ἀγαπήσεως
 χαίρε λουτήρ τῆς ἔνδον καθάρσεως
 χαίρε σοφὲ ποιμενάρχα Ἰππῶνος
 χαίρε λαμπτήρ νοητὲ τοῦ βοῶντος·
 Χαίροις Πάτερ θεόληπτε.

Συναξάριον

Τῇ ιε' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Αὐγουστίνου, Ἐπισκόπου Ἰππῶνος.

Στίχος

Ερωτι φλεχθεὶς τοῦ Θεοῦ Αὐγουστίνε
 Φωστήρ ἐδείχθης παμφαέστατος μάκαρ.

Αὐγουστίνος θάνε περίπυστος δεκάτη ἡδὲ

πέμπτη.

Οὗτος ὁ θεοφόρος πατὴρ πατρίδα ἔσχε κώμην
 τινὰ ἐν Ἀφρικῇ, ἧς ἡ κλήσις Ταγάστη, μικρὸν
 ἀπέχουσαν τῆς Ἰππῶνος, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Νουμιδί-
 ας. Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 354 ἐκ μητρὸς Μονίκης κα-
 λουμένης, σφόδρα φιλούσης τὸν Χριστόν, καὶ πα-
 τρὸς ἐθνικοῦ, ὀνόματι Πατρικίου. Ἐκ νεότητος
 ἐπέδωκεν ἑαυτὸν πρὸς κτῆσιν τῆς θύραθεν σοφί-
 ας καὶ γέγονε κάτοχος ἀμφιλαφοῦς παιδείας τυ-
 χῶν φύσεως δεξιᾶς. Δελεασθεὶς τῆνικαῦτα τῇ τῆς
 νεότητος ὥρᾳ ἡδοναῖς κατεσπιλώθη, τέρψει μα-
 ταίαις ἐξελκόμενος τοῖς χείροσιν. Οὐ μὴν ἀλλὰ
 καὶ τῇ τοῦ θεοστυγοῦς Μάνεντος αἰρέσει κεκοινώ-
 νηκε. Θείᾳ δέ τινι ἐπισκέψει καὶ ὁμφῇ οὐρανίῳ
 τοῖς τοῦ θεηγόρου Παύλου ρήμασιν ἐγκύψας ἀνέ-
 νηψε τῆς ἀπάτης, ἀποπτύσας τὰ ἀπατηλὰ τῆς δυσ-
 σεθείας δόγματα. Καὶ διὰ λουτροῦ παλιγγενεσί-
 ας υἱοθετηθεὶς τῷ Θεῷ, ὑπῆλθε τὸν ἐν ἄρεταῖς καὶ
 ἀγιότητι βίον, καὶ ἔζη ἐν πολλῇ ταπεινώσει καὶ
 κατανύξει, ἀναπεμπάζων καὶ ἐξομολογούμενος
 τὰ πάλαι κακῶς αὐτῷ πεπραγμένα. Πλήρης ὢν
 παντοδαποῦς σοφίας, σκευὸς εὐχρηστον γέγονε
 τῆς χάριτος τοῦ Παρακλήτου, τῇ καθαρᾷ καὶ ἰ-
 σαγγέλῳ πολιτείᾳ, καὶ ψήφῳ θεῖα καθίσταται ἐ-
 πίσκοπος τῆς ἐκεῖσε πόλεως Ἰππῶνος, ἣν ἐν ὁσιό-
 τητι καὶ εὐσεθείᾳ καὶ πάσῃ ἀρετῇ ἐποίμανεν.
 Ἐνθεν ἐναρίθμιος χρηματίσας τοῖς θείοις Πατρά-
 σι τῆς ἐν Καρθαγένῃ ἀγίας Συνόδου, διήλεγξε τὰς

φληνάφους αἱρέσεις Πελαγίου τε καὶ Κελεστίου, Δονάτου καὶ Ἀπιαρίου, κρατύνας τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὁσίως διαγαγὼν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου, μετέστη πρὸς τὰς οὐρανίους μονὰς ἐν ἔτει 430, τὸ ἑβδομηκοστὸν καὶ ἕκτον ἄγων τῆς ἡλικίας ἔτος, πλείστα συγγράμματα καταλελοιπῶς τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα

Πατέρων διέλαμψας ἐν τῇ Συνόδῳ, ἣν Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐν Καρθαγένῃ ἤθροισε, δογμάτων ὀρθότητι, διατρανώσας σοφῶς, πίστιν τὴν Ὁρθόδοξον, παμμάκαρ Αὐγουστίνε, ἀξιοθαύμαστε.

Λουτὴρ κατανύξεως καθαρωτάτης, ἡ δέλτος ἡ ἔνθεος, τῶν προσευχῶν σου πρόκειται· ἐν ᾧ καθαιρόμενοι, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, δρόσον τὴν Πνεύματος, θεόφρον Αὐγουστίνε, πίστει λαμβάνομεν.

Επήρθης τῷ πνεύματι πρὸς θεῖον ὕψος, καὶ γνόφον τὸν ἄδυτον, ὑπῆλθες μετὰ σώματος· ἐντεῦθεν κατώπτευσας, ἱερωτάτῳ νοῒ, κάλλος τὸ ἀμήχανον, τῆς Τρισηλίου δόξης, ἀξιοθαύμαστε.

Καθεῖλες μακάριε ροπῇ τῇ θείᾳ, Δονάτου τὴν ἄνοιαν, καὶ Μάνεντος τὴν αἵρεσιν, ἐλέγξας

Πελάγιον, Ἀπιαρίω ὁμοῦ, πᾶσι δὲ ἐκήρυξας, τῆς χάριτος τὸν λόγον, ἀδιαλώθητον.

Θεοτοκίον

Ωραία καὶ πάγκαλος ὡς Ἀσματίζον, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐν Σολομῶντι πέφηνας· Χριστὸν γὰρ ἐκύησας, τὸν παρὰ πάντας βροτούς, ὠραῖον Κόρη πέλοντα, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, ἐνανθρωπήσαντα.

ᾠδὴ η' . Κάμινός ποτε

Γνώμην ἱεράν, χριστομιμήτῳ βίῳ, καὶ λόγον Πάτερ θεωρρήμονα, καὶ τρόπον ἐφάμιλλον, καρποφορήσας μακάριε, ἐπὶ τῆς γῆς ἐτέλεσας, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ερρει ποταμούς, ἐνθέων διδαγμάτων, ἡ θεηγόρος Πάτερ γλῶσσά σου, τοῦ Πνεύματος χάριτι, ζωηρρῦτως καταρδεύοντας, τοὺς εὐσεβεῖς ἐκάστοτε, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ρήμασι τοῖς σοῖς, πιστῶς ἀκολουθοῦντες, Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον, ἐν μιᾷ Θεότητι, προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, Αὐγουστίνε Ἅγιε, ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Αγιος ναός, καὶ κατηγλαῖσμένος, δικαιοσύνης τῇ λαμπρότητι, τοῦ πάντων Δεσπόζοντος, ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε· ἐν σοὶ γὰρ κατεσκήνωσεν, ὁ μόνος εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος Κύριος.

Ὡδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος

Σοφία κοσμούμενος, καὶ χάριτι λαμπόμενος,
ὥς Χριστοῦ Ἱεράρχης καὶ μύστης ἔνθεος,
πλήρης ἡμερῶν μετετέθης, πρὸς τὰς σκηνάς τὰς
ἐπουρανίους, ὁρῶν ὃν ἡγάπησας, Αὐγουστῖνε ἱε-
ρώτατε.

Ιέρευσας πάνσοφε, ὡς Ἱεράρχης ὄσιος, ἐπὶ
γῆς τῷ Κυρίῳ καθάπερ ἄγγελος, καὶ ὡς ὁ-
λοκαύτωμα θεῖον, τὰς ἀρετὰς τῆς σῆς πολιτείας,
αὐτῷ προσενήνοχας, Αὐγουστῖνε ἱερώτατε.

Μετ' ἡχου αἰνέσεως, ἀνέδραμες γηθόμενος,
πρὸς τὸ ἄρρητον κάλλος τοῦ Παντοκράτο-
ρος, πρὸς τὸ πανυπέρτατον φάος, πρὸς τὰς αὐλὰς
τὰς τῶν πρωτοτόκων, θεώσεως ἔλλαμψιν, εἰσαεῖ
Πάτερ δεχόμενος.

Οβίος μου ἔμπλεως, πολλῶν κακῶν γεγένη-
ται, ἐξ ἀμέτρων παισισμάτων ὧν ἐπλημμέλη-
σα, ἀλλὰ τῇ πρεσβείᾳ σου Πάτερ, τῆς τῶν παθῶν
συνοχῆς με ρῦσαι, καὶ δέξαι τὸν ὕμνον μου, ὡς
θυμίαμα εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον

Υπέρτιμε Δέσποινα, ἀνθρώπων ἡ βοήθεια, καὶ
τῶν ἁμαρτανόντων τὸ καταφύγιον, τῆς τοῦ
πονηροῦ δυναστείας, τὴν ταπεινὴν λύτρωσαι ψυ-
χὴν μου, καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ παθῶν ἀχλύ-
ος ρῦσαί με.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλωμεν

Φιλοσοφίας ἔρωτι, πᾶσαν θύραθεν γνῶσιν, ἐκ-
 παιδευθεὶς μακάριε, ἀληθείας τὸν λόγον,
 ἐν τῇ ψυχῇ σου ἐδέξω, καὶ σοφὸς Ἱεράρχης, τῆς
 Ἐκκλησίας πέφηνας, Εὐαγγέλιον Πάτερ τὸ τοῦ
 Χριστοῦ, πράξειςιν ἀγίαις καὶ ὑποθήκαις, ἱερουργῶν
 θερμότατα, Αὐγουστῖνε θεόφρον.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ο τοῦ Χριστοῦ θεράπων, καὶ Ἱεράρχης θαυ-
 μαστός, καὶ τῆς ἐνθέου ἀγάπης, πανευκλε-
 ῆς μυσταγωγός, θεοπρεπῶς ἐπαινείσθω, ὁ ἱερός
 Αὐγουστίνος.

Θεοτοχίον

Ο τῶν ἀπάντων Κτίστης, καὶ Ποιητὴς καὶ κη-
 δεμών, ἐκ τῶν ἀγνῶν σου αἱμάτων, σάρκα
 λαβὼν δίχα τροπῆς, Ἀγγέλων σε βασιλίδα, ἀνέ-
 δειξε Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἰνους

ἱστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Αὐγουστῖνε πάνσοφε, θείας ἀκούσας
 φωνῆς, παραυτίκα ἀφύπνωσας, ἐκ τῆς μα-
 ταιότητος, καὶ παθῶν ἀχλυώσεως, καὶ ἡλλοιωθῆς
 θείῳ βαπτίσματι, καὶ μετανοίας πράξειςιν ἔλαμ-
 ψας· ὅθεν τοῦ Πνεύματος, ὄργανον εὐάρμοστον,
 ὥφθης σαφῶς, καὶ θεράπων γνήσιος, τοῦ Παντο-
 κράτορος.

Πάτερ Αὐγουστίνε Ὅσιε, τῇ εὐδοκίᾳ Θεοῦ, Ἱεράρχης θεόσοφος, καὶ ποιμὴν θεόληπτος, ἀληθῶς ἐχρημάτισας, ἱερατεύων καθάπερ ἄγγελος, καὶ κατευθύνων καλῶς τὴν ποίμνην σου, πρὸς τὴν ἀνώλεθρον, καὶ τερπνὴν κατάπαυσιν, ἔνθα πηγαί, τῆς αἰδιότητος, ἀναβλυστάνουσι.

Πάτερ Αὐγουστίνε ἔνδοξε, ἔρωτι θείῳ τρωθείς, ἔξω κόσμου γεγένησαι, θείαις ἀναβάσεσι, πρὸς Χριστὸν ἀνυψούμενος· Χριστὸν νοῶν γὰρ καὶ πνέων πάντοτε, ἐν τούτῳ ἔζης ζωὴν τὴν ἔνθεον· ὧς ἦς ἡξίωσαι, χάριτος μακαριε! ὧς ἀγαθῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὧν ὠφθης μέτοχος.

Πάτερ Αὐγουστίνε ἔνδοξε, ἀρχιερέων φωστήρ, μετανοίας διδάσκαλος, Ἐκκλησίας πρόβολος, ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τῆς εὐσεβείας στόμα θεόφθογον, αἰρετιζόντων ἐν πᾶσιν ἔλεγχος, ὠφθης μακάριε, Ἀποστόλων ἑλλαμψιν, πεπλουτηκώς, τῇ καθαρωτάτῃ σου, ψυχῇ ἐν χάριτι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σοφίας τῷ ἄνθρακι, τῆς ἀγνωσίας τὴν ἄκανθαν, Αὐγουστίνε ἠγάλωσας, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Παρακλήτου· τῷ φωτὶ γὰρ τῶν ἀρετῶν, ἰθύνωνας τὸν θίον, τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος, ἄνωθεν ἐδέξω, πᾶν γεηρὸν ἐμφρόνως ἀπορρίψας· καὶ ἱεραρχικῶς Χριστὸν δοξάσας, τὸν λόγον τῆς πίστεως γεωργεῖς, ὡς Ἱεράρχης θεόσοφος, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν. Καὶ νῦν Χριστῷ παρεστηκώς, πρέσβευε Πάτερ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνα τοῦ Ἀγίου ἡ γ' καὶ στ' ᾠδή. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (13 Νοεμβρίου).

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις Αὐγουστίνε Πάτερ σοφέ, Πνεύματος Ἀγίου, τὸ δοχεῖον τὸ ἐκλεκτόν· χαῖρε Ἱεράρχα, καὶ πρόεδρε Ἱππῶνος, ἡμῶν δὲ πρὸς τὸν Κτίστην, πρέσβυς εὐπρόσδεκτος.

Δίστιχον

Αὐγουστίνε πρόσδεξαι τόνδε τὸν ὕμνον ὃν σοι Γεράσιμος ἐξύφανεν ἥδη.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΡΑΓΚΑΚΟΥ, ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Εὐλογητὸς ὁ Θεός... Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς
μου... Θεὸς Κύριος... (τετράκις)

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Ως αἰγληφόρος ποιμενάρχης Ἰππῶνος καὶ ὀξυ-
γράφος θεολόγος παμμάκαρ, ταῖς σωστι-
καῖς ἀκτίσι σου καταύγασον, πάντας τοὺς αἰτοῦν-
τάς σε, φωτισμὸν Αὐγουστίνε, καὶ τὴν σὴν θεόλη-
πτον προστασίαν θεόφρον, καὶ ἀγνωσίας σκέδασιν
σοφέ, πνευματοφόρε πατήρ ἡμῶν ἔνδοξε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας
σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προῖ-
στασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσού-
των κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέ-
ρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς
γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Κανὼν, οὗ ἡ ἀχροστιχίς:

«Ενώτισαι Αὐγουστίνε ὁδὴν Παναγιώτου»

ᾠδὴ α΄

Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας...

Ενώτισαι πάτερ τὴν ἀσθενῇ, ὦδὴν μου θεόφρον,
 Αὐγουστίνέ μοι παρασχών, τὴν χάριν τὴν
 σὴν πνευματοφόρε, ἵνα ὑμνήσω τὰ σὰ κατορθώ-
 ματα.

Νηφάλιος νοῦς τε καὶ θερμουργός, ἀστήρ ὁ
 ἐκπέμπων θειοτάτας μαρμαρυγάς, τὸν ζό-
 φον παμμάκαρ τῆς ψυχῆς μου, ταῖς δαδουχίαις σου
 πάτερ διάλυσον.

Ως ἄλλος τελώνης ταπεινωθεῖς, δακρύων ἐκ-
 χέω ποταμὸν ἐν τοῖς στεναγμοῖς· διὸ δέο-
 μαί σου Αὐγουστίνε τῆς μετανοίας τὴν τρίβον δη-
 λῶσαί μοι.

Θεοτοκίον.

Ταμεῖον ὑπάρχουσα τοῦ Θεοῦ, οἰκτίρμων γε-
 νοῦ μοι, ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ δεινοῖς, πρε-
 σβεύουσα μῆτερ ἀενάως, ἐκ τῶν κινδύνων ρυσθῆ-
 ναί με πάναγνε.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος...

Ιλασμὸν θεοφόρε, καὶ δακρύων τὴν ἔφεσιν,
 τῇ πρεσβευτικῇ σου δυνάμει μάκαρ χορήγη-
 σον, τοῖς δεομένοις σου ὅτι ὡς φῶς μετανοίας, πά-
 ρτερ ὦφθης ἔκπαλαι πᾶσι πανόλθιε.

Σωτηρίας τὴν τρίβον, ἐπιποθῶν ἅγιε, ἐκ τῶν
 ἀτραπῶν ἀπωλείας, Χριστῷ προσέδραμες,

ἔθεν τοὺς ἄρνας σου ὡς ποιμενάρχης ἐχέφρων,
 Αὐγουστίνε φύλαττε, πάσης στενώσεως.

Α ἱρετίζοντας λόγους, ὥσεί κηρὸν ἔτηξας, τὴν
 Ὁρθοδοξίαν φυλάττων ἐκ τῆς συλήσεως,
 ἦν νῦν ἀπάλλαξον ἐκ τῶν κινδύνων τῆς πλάνης
 σκέπη θεοδέκτω σου, ἐν τάχει πάντιμε.

Θεοτοκίον.

Ι κετήριον ὕμνον βοῶ σοι ἀνύμφευτε, ἵνα ἐκ
 βορβόρου σαρκός μου μῆτερ λυτρώσης με
 καὶ ὡς χιόνα δὲ Ὑπεραγία λευκώσης, δυναστεία
 πάντα γνε, Υἱοῦ καὶ πλάστου σου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήχοι Κύριε...

Α σθενείας μου φλόγωσιν, ὄμβρω τοῦ ἐλέους
 σου καταμάρανον καὶ τὸν στόνον μου τὸν
 ἄφατον, ὡς ἀκέστῳ θεῖος παραμύθησαι.

Υ φαπλῶσαι τὴν σκέπην σου, μάκαρ ἐφ' ἡμᾶς
 δεόμεθα ἅπαντες, οἱ τοξεύμασι τοῦ δράκον-
 τος, Αὐγουστίνε πάτερ προσβαλλόμενοι.

Γ εηρῶν τὰ ὀρμήματα, καὶ Ἀμαληκίτην σατὰν
 καθήλωσον, λιταζόμενοί σε κράζομεν, καὶ
 ἐν ὕμνοις πάτερ σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ο ρμητήριον γέγονας, θαλαττευομένων βίου
 τοῖς κύμασι καὶ πρεσβεύεις ἀπειρόγαμε,
 λυτρωθῆναι αὐτοὺς παναμώμητε.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Υπερθεν σοφέ, γεηρῶν τὸν νοῦν μου τήρησον, ἀπελαύνων τὴν βομβοῦσαν ἰσχυρῶς, ἀνθηδῶνα ἐγκοσμίων ἀξιάγαστε.

Σύνδρομος ἡμῖν, Αὐγουστῖνε ἀξιάγαστε, ἀναδείχθητι παλαίων μεθ' ἡμῶν, ἐν τοῖς πόνοις ἐγκρατείας καὶ ἀγνότητος.

Τείχισον ἡμᾶς τῇ ὀξείᾳ προστασίᾳ σου, διαλύων τῶν αἰρέσεων πλοκάς, καὶ σχισμάτων θεοφόρε τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Ισχυσον ἀγνή, καὶ δυνάστην κοσμοκράτορα, ἐπαιρόμενον κατάβαλε σοφή, θεοδέκτω σου πρεσβείᾳ ἀπειρόγαμε.

Ὡδὴ στ'. Τὴν δέησίν μου...

Νεκρῶσαί μου, Αὐγουστῖνε δέομαι, τὰ σκιρτήματα σαρκὸς τὰ ὑλώδη, σὺ γὰρ ἐχέφρων θεόφρον ἐγνώσθης, καὶ τῶν παθῶν τὰς ὑψώσεις κατέστειλας, τῇ συνεργίᾳ ἀγαθέ, Παρακλήτου ἐλλάμπεως πάνσοφε.

Εκ νόσων νῦν, ψυχικῶν κατάκειμαι, ἀπορούμενος σοφέ μετανοίας, διὸ βοῶ σοι ἐκ βάθους καρδίας, τὸν πανοικτίρμονα Λόγον ἰκέτευσον, ἵνα παράσχῃ μοι ταχύ, τῆς ταπεινώσεως χάριν αἰίδιμε.

Ως φύλαξ τε, Ἐκκλησίας ἔνθερμος, ἀνεφάνης Αὐγουστῖνε διώκων, τῇ θεολόγῳ γραφίδι σου μάκαρ, αἰρετικῶν τὰς ἀγέλας στερρότατα,

διὸ φωνοῦμέν σε καὶ νῦν, τὴν Ἐκκλησίαν τηρῆσαι ἀκύμαντον.

Θεοτοχίον.

Δ ουλώσας με, ὁ ἐχθρὸς ἀνύμφευτε, κατατρύχομαι αὐτοῦ τῇ δυναστείᾳ, διὸ προσφεύγω τῇ σῇ βοηθείᾳ, ὡς ἄρωγός τῶν πιστῶν καὶ προστάτις μου, θεοχαρίτωτε ἀγνή, ἵνα συντρίψῃς τὸ θράσος τοῦ ὄφεως.

Δ ιάσωσον ἀπὸ κινδύνων, πανεύφημε Αὐγουστίνε, τοὺς πληγέντας δαιμονικαῖς περιστάσεσι, καὶ δώρησαι βιοτὴν γαληνιαίαν.

Ε πίθλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν...

Ε ἰκόνος τῆς σῆς, θεόφρον προῖστάμενοι, αἰτοῦμεν θερμῶς πρεσβείαν σου τὴν ἄνωθεν, καὶ βοῶμεν ἅπαντες· Αὐγουστίνε πάταξον δέσποτα, αἰρετικῶν ἀγέλας τὰς πυκνάς, σκεδάζων αὐτῶν τὰ γλωσσαλγήματα.

Προχείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Στίχ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον ἱεραρχικόν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλη-
μάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλη-
μάτων.

Στίχ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι...

Αὐγουστῖνον ἔνδοξον, τῆς οἰκουμένης τὸ κλέος,
καὶ Ἱππῶνος πρόεδρον, τῶν βροτῶν οἱ σύλ-
λογοι εὐφημήσωμεν, πρέσβυς γὰρ ἔνθερμος, τῶν
πιστῶν πέφηνε, καὶ προστάτης κραταιότατος, ποι-
μὴν πανάριστος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας προπύργιον,
αἵρέσεων καθαίρεσις, καὶ ἀρχιερέων τὸ κλείσμα.
Τούτῳ προσιόντες, αἰτήσωμεν τὴν χάριν δαψιλῶς,
καὶ ἀγνωσίας τὴν σκέδασις, καὶ παθῶν κατάργη-
σιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Ηδονῆς ψυχοφθόρου καὶ ὀργῆς καὶ θλίψε-
ως ἐλευθέρωσον, τρισμάκαρ Αὐγουστῖνε,
τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας, καὶ βοῶντας αἰοίδιμε· Ὁ
τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νοητῶν αἰθιόπων, ἰοθόλα κατάκοπον βέλη ἔνδοξε, λιταῖς σου Αὐγουστίνε, πρὸς τὸν ἡμῶν Δεσπότην, ὃν δοξάζωμεν ψάλλοντες· Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ποδηγέτης Ἰππῶνος, ἀνεδείχθης βραχίονι παντοκράτορος, διὸ καὶ τοὺς σοὺς δούλους, θεόφρον Αὐγουστίνε, χειραγώγησον μέλποντας· Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε νύμφη, τῆς ψυχῆς τὸν χιτῶνα, φεῦ κατεμόλυνα, ροπαῖς ταῖς ψυχοφθόροις, ἀπείρανδρε Παρθένε, ὅθεν κράζω σοι Δέσποινα· Ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀγνή, ἀγνὸν κατάρτησόν με.

Ὡδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα...

Νέμεις τὴν χάριν, τοῖς προσιοῦσί σοι πάτερ, Αὐγουστίνε ἱεράρχα Κυρίου, ὅθεν ἄρδυσόν μου γεώργιον ψυχῆς μου.

Απὸ τῶν νόσων, τῶν ἀνιάτων θεόφρον, ρῦσαι πάντας τοὺς ἀλγοῦντας ταχέως, ἵνα εὐχαρίστως δοξάζωσί σε μάκαρ.

Γόμω παμμάκαρ, ἀμπλακημάτων βαρέων, Αὐγουστίνε θεοφόρε ἐπλήγην, ὅθεν ταῖς λιταῖς σου βελτίωσον ζωὴν μου.

Θεοτοκίον.

Ιαμα μήτερ, τῇ τετρωμένῃ ψυχῇ μου, ἡ πρεσβεία σου τυγχάνει ἡ ὁδεῖα, ἣν Ὑπεραγία αἰτουμαί σε πλουσίαν.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον...

Ως ἄγγελος Κυρίου, Αὐγουστίνε σῶφρον, τὸν γλυκασμὸν ἐπιστάξεις τοῖς κάμνουσι, παραμυθούμενος πάτερ αὐτῶν τὰ τραύματα.

Τὰ νέφη τὰ ζοφώδη, καὶ ἀχλὺν τρισμακάαρ τῆς παναθλίας ψυχῆς μου ἐκδίωξον, καὶ πρὸς τὰ ἄνω τὸν νοῦν μου σοφὲ κατεύθυνον.

Οδὸν τῆς μετανοίας, Αὐγουστίνε δεῖξον, τοῖς προσιοῦσί σοι πόθῳ πανένδοξε, καὶ χειραγώγησον πάτερ αὐτοὺς ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σου τὸν τόκον, ἀπείρανδρε Παρθένε, καὶ προσκυνοῦμέν σε μῆτερ ἀνύμφευτε, ὅτι ἡμᾶς προστατεύεις καὶ σκέπεις πάνταγνε.

Αξίόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ἰππῶνος ὁ εὐπρεπής, ὀρθρος Αὐγουστίνε καὶ ἀστήρ ἡλιολαμπής, ὁ αὐγάσας πάλαι Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νῦν συνανατέλλων ἁγίοις ἄνωθεν.

Πάτερ Αὐγουστίνε σχισματικῶν καὶ αἵρετιζόντων δοξασίας τὰς χαλεπὰς, στήσον δυναστεία πρεσβευτικῇ σου μάκαρ, καὶ τῶν πιστῶν τὰ πλήθη κράτυνον δέσποτα.

Δακρυρρόοις θρήνοις τῆς σῆς μητρός, πάτερ ἀνεκλήθης εἰς τὴν μάνδραν τὴν ἀληθῆ, ἔνθα ἀνεδείχθης ἡγήτωρ τῶν προβάτων, τῶν λογικῶν θεόφρον, Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Κλῆσιν οὐρανόθεν προσειληφώς, ἔδραμες θεόφρον ἐνστερνίσασθαι τὸν Χριστόν, ὅστις σε χιτῶνα τῆς ἀρχιερωσύνης, ταχέως Αὐγουστίνε πάτερ ἡμίφισε.

Τὸν ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ ἦκοντα εἰς οἶκον ὡς ὁ ἄσωτος πατρικόν, εἶτα δὲ δειχθέντα Κυρίου ἀρχιθύτην, ἐν ὕμνοις εὐφροσύνως πάντες τιμήσωμεν.

Πρέσβυν καὶ ἀκοίμητον ὁδηγόν, ρύστην θλιβομένων, μετανοίας τὸν θυρεόν, καὶ Ἰππῶνος κλέος, τὸν θεῖον Αὐγουστίνον, ἐν ὕμνοις ἐορτίοις ἀνευφημήσωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον...

Α ὕγουστίνον τὸν μέγαν ἀνευφημήσωμεν, τὸν
 ἱεράρχην τὸν θεῖον τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ
 καὶ σοφὸν ὑφηγητὴν τῆς ἄνω πόλεως, τὸν θεολόγον
 τὸν κλεινόν, προσευχῆς τὸν ἔραστήν καὶ στήλην
 τῆς μετανοίας· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆ-
 ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν τῇ ἀπολύσει τὸ παρόν.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου...

Δ εὔτε φιλεόρτων οἱ χοροί, θεῖον ἱεράρχην ἱπ-
 πῶνος, τὸν θεοπρόβλητον, ἄσμασι τιμήσω-
 μεν συμφώνως λέγοντες· Αὐγουστίνε πανένδοξε,
 ἡγήτορ θεόφρον, ἔπιδε τοὺς δούλους σου, παρακα-
 λοῦντάς σε, πάντας καὶ αἰτοῦντας ψυχῶν τε καὶ
 σωματικῶν ἀλγηδόνων, λύσιν θεοφόρε καὶ ἀνά-
 κλησιν.

Δ έσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων
 σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης
 καὶ θλίψεως.

Τ ἦν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μη-
 τερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην
 σου.

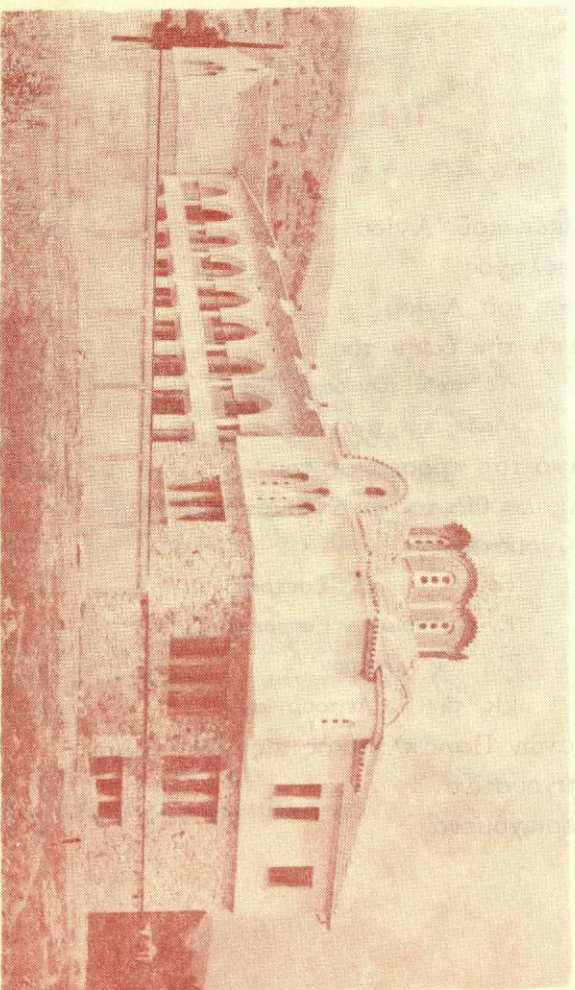

νοικίλυλοπ... νοικάουτ

...νογῶλ νοχαρῶννο νοτ' . 'α' . λπ ροχΗ'

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου	σελ.	3
Πρόλογος	»	5 - 6
Βίος τοῦ Ἁγίου	»	7 - 13
Ἀπὸ τὴν ζωὴν του	»	14 - 16
«Τὸ παιδί τῶν δακρύων»	»	14
«Λάβε καὶ ἀνάγνωσε»	»	15
Ἀπὸ τὰς προσευχὰς του	»	17 - 19
Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν		
Αὐγουστίνου	»	21 - 50
Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ	»	23
Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ	»	25
Εἰς τὸν Ὅρθρον	»	35
Εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν	»	50
Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὸν Ἅγιον		
Αὐγουστίνον	»	51 - 60
Περιεχόμενα	»	61

Τὸ ἐν φλωρίῃ Ὀρφανοτροφεῖον Θεγλέων μὲ τὸ Ναϊδριον τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου

